

i de sidste 15 til 16 Aar, til at stemme derfor, for at vi kunde blive færdige med Forfatningsforhandlingerne $\frac{1}{2}$ eller et heelt Aar før eller senere. De ærede Herrer, som udgjøre Reactionen, ønske vel, at vi skulle gjøre det, og fra deres Standpunkt kan det Ønske være meget berettiget; men de maae ikke vente, at det skal gjøre noget Indtryk paa os. Det ærede Medlem sagde — hvad jeg med min jævne Menneskeforstand ikke kan begribe — at forbi Noget ikke er sælles, behøver det ikke at være særligt; men naar jeg ikke har noget af mine Anliggender sælles med Andre, ere de dog særlige for mig; jeg veed ikke, om det ærede Medlem kan sige det Modsatte. Jeg for mit Bedkommende har idetmindste altid troet, at mine Anliggender vare særlige for mig, naar ingen Andre havde med dem at bestille. Det ærede Medlem sagde endelig, at disse Forslag vare grundlovsstridige, men han tilspøiede, hvad han vel ogsaa var nødt til, og hvad det glædede mig meget at høre, at dette kun var hans personlige Mening. Det ærede Medlem er overordentlig rig med Hensyn til at forsvare en Sag, og han kan fremdrage almindelige Grunde for den, selv om de ogsaa ere hentede noget langveis fra, med en saadan Styrke, at de i det første Dieblik synes i hans Mund at veie mere, end de ved næriere Efterhyn virkelig gjøre; men naar han gjør opmærksom paa, at de kun udtrykke hans personlige Mening, kan man gjerne lade dem ligge. Naar det ærede Medlem udtaler: Det er kun mine Grunde, vil det sige, at han føler, at ingen Anden vil give ham Medhold deri. Det ærede Medlem sagde, at det var hans Overbeviisning, at ingen Regjering kunde tage Finantsloven med noget af disse Forslag; men deri var han ikke saa heldig at udtale Ministeriets Mening; thi den ærede Finantsminister berigtigede den derhen, at den nærværende Regjering, som er gaaet den Veie, den er gaaet, ikke kunde modtage den. Det maa blive den nærværende Regjerings Sag, og derved har den ogsaa fuldstændig erkjendt, at en anden Regjering, som ikke var gaaet den Veie, efter dens Mening meget godt kunde tage derimod. Den ærede Finantsminister har dog ikke ytret sig herom; men hans Øtringer vare i alt Fald

langtfra saa stærke som det ærede Medlems, der troede paa alle mulige følgende Regjerings Vegne at kunne sige, at de ikke vilde kunne modtage en Finantslov med Forslag som de her omhandlede. — Til disse Bemærkninger skal jeg nu indskrænke mig. Det har været mig om at gjøre, saa klart som jeg formaade det, at fremsætte min Betragtning af Sagen. Det har jeg gjort, og jeg haaber, at det af den jævne Menneskeforstand vil erkjendes, at denne Betragtning er velbegrunnet.

Finantsministeren: Hvor vanffeligt det end falder mig at tage Ordet idag, anseer jeg det dog for min Pligt ikke at forblive taus ligeoverfor den ærede sidste Taler, der saa ofte paaberaaber sig sin „jævne Menneskeforstand“, men som jeg snarere vilde sige er i Besiddelse af en tophøi Menneskeforstand. Det er unegteligt, at han besidder Menneskeforstand i en tophøi Grad, og at der undertiden af ham paavises og antydes Bestræbelser, som den, der gaaer den jævne, simple Gang, sikkert ikke har Anelse om. Jeg troer ikke at behøve at dvæle længe ved den tophøie Anstuelse, som han fremsatte, om hvad der i den seneste Tid er forefaldet i Rigsraadet med Hensyn til Grundlovsforandringen. Enhver, som kjender Gangen i den hele Sag, veed, hvorfor Rigsraadets Landsthing gik ind paa Mæglingsforslaget, og hvorfor Regjeringen for den kjære Freds Skyld og for at fremme det Diemed, den ansaae for høist vigtigt, og som den antog, at ogsaa Landet satte Priis paa, rakte Haanden til en saadan Ordning. Dette fremstiller det ærede Medlem nu saaledes, som om Regjeringen derved havde opgivet sin første Tanke, og det er naturligt, at han baade aflæder og itklæder denne Tanke efter sin særlige og særegne Smag. Jeg skal ikke længere opholde mig derved eller vise, hvorledes den ærede Taler med sin jævne Menneskeforstand drager Conjecturer og dristige Slutninger langt ud over dem, som han paa sin jævne Maade, paa sin naive Maade at udtrykke sig paa, tillægger en høi Grad af Viisdom, omenstjændt han med det samme paaviser, hvor aldeles forkeert vi betragte Sagen i Sammenligning med ham selv og med den Viisdom, som han besidder